

I Hamiltons fodspor:

»LaRouches Fire Love for global, økonomisk genrejsning og civilisationens vækst«

Af Helga Zepp-LaRouche

Det følgende er Helga Zepp-LaRouches tale til Schiller Institutets konference den 29. okt. i Manhattan, New York, »I Alexander Hamiltons fodspor: Et nyt, retfærdigt Amerika og en verden, der styres af fornuft«

Kære Venner af Schiller Institutet; Deres Excellence Ambassadør Farouk:¹

Jeg er meget glad for at kunne tale til jer, selv om det kun er via video, for det, I forsøger at gøre i New York, er af strategisk betydning. Det spørgsmål, som mange mennesker stiller sig selv i disse dage, er: »Hvor er der tegn på håb for fremtiden? Kan man overhovedet være optimistisk med hensyn til fremtiden?« Man kunne endda stille spørgsmålet mere dramatisk, »Vil der være en fremtid?« – hvilket der ikke er nogen garanti for på nuværende tidspunkt.

Mange militæksperter er enige om, at den strategiske situation i dag er farligere end på højdepunktet af Cubakrisen. Hvis vi ser på den politik, som foreslås af sådanne personer som general Petraeus eller senator McCain, eller, hvis Hillary Clinton gør det, hun under sin valgkampagne har truet med, hvis hun bliver præsident, nemlig, at etablere en flyveforbudszone i Syrien – så har man en umiddelbar mulighed for et direkte militært sammenstød mellem USA og Rusland, og situationen kunne med ét komme helt ud af kontrol.

¹ Hans Excellence Ambassadør Ahmed Farouk, Egyptens generalkonsul i New York.

Der har været mange hændelser i de seneste mange måneder, hvor russiske kampfly var meget tæt på en 'nærkontakt' med amerikanske krigsskibe, og en russisk militæksperter udtrykte det ganske rammende; han sagde: »Hvis menneskehedens skæbne afhænger af en pilots evne til at undvige en ulykke, så befinder vi os virkelig i meget, meget farlige van- de.«

Samtidig finder der en fuldt optrappet atomvåbenoprustning sted, og på en militærkonference i Beijing for nylig sagde både russiske og kinesiske militæksperter, at USA's forberedelser til et førsteangreb mod Rusland og Kina er meget langt fremme, baseret på doktrinen Prompt Global Strike. Og at, som følge heraf, måtte Rusland og Kina træffe passende modforholdsregler.

Det er en komplet illusion at tro, man kan vinde en regional atomkrig, og at man kan fjerne evnen til at lancere et gengældelsesangreb hos et land som Rusland, for eksempel, når man tænker på det enorme antal atommissiler, der er fordelt over hele planeten. Jeg mener derfor, at vi står over for – og i 1980'erne, da man havde krisen med mellemdistanceraketterne, var folk ekstremt bevidste om en atomkrig, og man havde hundrede tusinder af mennesker på gaderne; og dog, i dag, hvor faren, iflg. disse eksperter, er større end under Cubakrisen, er der næsten *ingen* offentlig debat eller bevidsthed om situationen.

Men nu har vi den måske mest skarpe og mest dramatiske krise, og vi står virkelig og ser på en total civilisationskrise. For, se engang på narkotikaepidemien, narkoti

Vladimir Putin deltog i den afsluttende session på Valdai Internationale Diskussionsklubs 13. årlige møde den 27. okt., 2016, i Sothi, Rusland, hvor temaet i år var »Fremtiden under udvikling: At forme morgendagens verden«.

kaproduktionen, der kommer fra Afghanistan, Colombia og andre steder, og som rammer så mange mennesker i USA og driver disse mennesker til selvmord. Der er en spredning uden fortilfælde af politivold, men også med skoleelever og studenter, der dræber hinanden. Der finder en forfærdelig følelsesmæssig afstumpning af samfundet sted. Se på ungdomskulturen, der er komplet barbarisk.

Så der er altså en vidt udbredt kulturel pessimisme, i det mindste i den transatlantiske verden, og situationen i Sydvestasien er selvfølgelig meget, meget desperat, og den afrikanske situation er ligeledes rædselsfuld; så der alene i år, officielt, allerede er flere end 4.000 mennesker, der er druknet i Middelhavet under forsøg på at flygte fra krig og sult.

Det store spørgsmål lyder, er der en vej ud af dette? Er der grund til håb? Kan menneskeheden vende denne situation omkring? Og det mener jeg, der er! Der er to faktorer, der får mig til at sige, at denne situation kan rettes op. Den ene faktor er, at, for omkring tre år siden lancerede den kinesiske præsident Xi Jinping den Nye Silkevej, som er det største infrastrukturprojekt på planeten. Det involverer investeringer for, hvad der svarer til \$2 billion; 100 nationer og organisationer deltager allerede; 4,4 mia. mennesker er allerede berørt, og det er baseret på byggeri af infrastruktur, udvikling, forskning og innovation, og det forbedrer levevilkårene i hvert eneste land, der deltager.

Samtidig hermed har Kina og BRIKS-landene udviklet et parallelt system af banker, som ikke er helliget kassospekulation, men investering i realøkonomien: Asia-tisk Infrastruktur-Investeringsbank, BRIKS' Nye Udviklingsbank, Silkevejsfonden, den Maritime Silkevejsfond. Alle disse banker er nu i drift og er begyndt at udstede kredit til investering. Dette er altså et initiativ, der breder sig, og det kunne potentielt set gøres større, til at genop-

bygge de lande, der er blevet ødelagt af krig i Sydvestasien. Silkevejen er allerede blevet bygget mellem Kina og Iran; det kunne forlænges ind i Irak og Syrien; det kunne være med til at genopbygge Afghanistan og hele dette område.

Dette er altså en realistisk mulighed, og præsident Putin har netop, under Valdai-diskussionsklubbens årlige konference, erklæret, at Rusland ønsker at indtage en stor rolle i genopbygningen af Mellemøsten og Sydvestasien.² Og Indien havde tidligere sagt, at de også gerne vil tage et stort initiativ i dette. Så der er tegn på håb.

En global renæssancebevægelse

Men det andet område må komme fra en bevidst beslutning om, at verden behøver et nyt paradigme; at, hvis vi forbliver inden for rammerne af det nuværende paradigmes aksiomer, med geopolitik og globalisering, så mener jeg ikke, at vi kan løse det. Det, vi må gøre, er at skabe en renæssance, en kulturel renæssance, der udgår fra den idé, at mennesket ikke er et dyr, og at, selv om mange mennesker i øjeblikket opfører sig på en dyrisk måde, så er mennesket den eneste skabning, eller den eneste art, der er i stand til at overvinde enhver begrænsning af sit eget intellekt og af teknologiske vanskeligheder. Hvad som helst, menneskeheden ønsker at takle, kan den gøre.

Denne idé om, at mennesket er den kreative art, må blive vor arts sande identitet. Vi må begynde med at fastlægge, hvad denne menneskelige arts fælles mål er. Vi bør se på, hvordan vi ønsker, fremtiden skal blive. Hvad ønsker vi, at denne menneskeart skal være om 1000, om 10.000 år? Set ud fra et universalhistorisk perspektiv er dette et meget, meget lille tidsrum. Og det vil meget klart kun være muligt at overleve, hvis vi går væk fra et lands eller en gruppe nationers snævre interesser, der definerer en geopolitisk interesse på bekostning af en anden nation eller gruppe af nationer. Med andre ord, så må geopolitik ophøre, én gang for alle.

Vi befinder os nu ved et punkt, hvor vi må antage samme anskuelse som astronauterne, kosmonauterne eller taikonauterne, der ser ned på vores planet fra rummet. Og det, de ser, er en meget lille, sårbar planet, hvor man ikke ser nogen grænser, man ser ingen krige, man ser blot én planet, som er det sted, hvor én menneskelig art lever. Og fra denne astronauternes synsvinkel kan man i det mindste få en fornemmelse af vort Solsystems, vor Galakses og vort Univers' utrolige udstrækning generelt. Og det er også klart, at vi må forstå vort Univers'

² Putin talte og besvarede spørgsmål den 27. okt., under Valdai Internationale Diskussionsklubs årlige konferencens afsluttende session i Sothi, Rusland.

<http://en.kremlin.ru/events/president/news/53151>

love meget, meget bedre, end vi i øjeblikket gør, og at vi må definere vore aktiviteter ud fra standpunktet om at finde den korrekte sammenhæng mellem menneskets aktivitet og Universets lovmæssighed, og det er den eneste måde, hvorpå vi kan garantere vores overlevelse på længere sigt.

Det er det, som den store, tyske rumforsker Krafft Ehrlicke kaldte for »den udenjordiske forpligtelse«, nemlig, at det kun er, når mennesket bliver en art, der rejser i rummet, at vi tvinges til at bringe vores aktivitet i overensstemmelse med universets faktiske love, fordi vi i modsat fald ikke kan overleve.

En Ny Westfalsk Fred

Det er ligeledes klart, at vi behøver en kulturel renaissance, for det er aldrig teknologien, der gør noget godt eller dårligt eller ondt. Det er altid mennesket, der bringer disse teknologier til god eller ond anvendelse. Og Schiller Instituttet hedder Schiller Instituttet, fordi jeg er overbevist om, at det kun er gennem menneskets æstetiske opdragelse, der frisætter dets kreative evne, at vi virkelig kan leve som menneskelige væsner. Og leve i billedet af, hvordan mennesker vil relatere til hinanden i fremtiden: Vil det blive sådan, som genier som Max Planck og Albert Einstein kommunikerede? Eller Friedrich Schiller og Wilhelm von Humboldt, og Goethe, og andre personer fra den tyske klassiske periode?

Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues) – grundlæggeren af den moderne nationalstat og moderne videnskab i det femtende århundrede – erklærede et meget vigtigt princip: Han sagde, at den eneste årsag til, at nationer og kulturer er i stand til at kommunikere, er, at de hver producerer videnskabsfolk, kunstnere, musikere og andre

Underskrivelsen af den Westfalske Fredstraktat, 1648. Maleri af Gerard Terborch.

personer, der tror på universelle principper, og som kan kommunikere med hinanden, fordi disse universelle principper gælder overalt – det er derfor, de kaldes »universelle«.

Vi må have en ny fremgangsmåde i lighed med den Westfalske Fred for Mellemøsten, for Sydvestasien, i særdeleshed, for, hvorfor var den Westfalske Fred i stand til at afslutte ikke alene Trediveårskrigen, men en periode på 150 år med religiøse krige? Fordi folk indså, at, hvis myrderierne fortsatte, så ville der til slut ikke være nogen tilbage til at nyde udfaldet.

Henry Kissinger sagde for et par år siden, at den Westfalske Fred gælder alle andre steder, men ikke i Sydvestasien. Jeg mener, at det er fundamentalt forkert; vi må have en global løsning, hvor Silkevejen bliver til Verdenslandbroen, og vi må have et økonomisk genopbygningsprogram for hele det sydvestasiatiske område, og naturligvis også for Afrika. Og vi må kombinere dette med en kulturel renaissance og en renaissancebevægelse, hvor mennesker forenes omkring den erkendelse, at verden har nået et punkt af et sådant barbari – at, hvis vi fortsætter ad samme kurs, vil vi måske ikke overleve som art. Og derfor vil jeg gerne indbyde jer alle til at deltage i skabelsen af en sand, global renaissancebevægelse.